

ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ Η ΕΤΤΑΝΑΣΤΑΣΗ ΓΙΑ ΝΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΟΥΜΕ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΙΣΟΤΗΤΑΣ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Είναι εδώ και αρκετό καιρό σαφές ότι βρισκόμαστε σε μια ιστορική καμπή του καπιταλισμού, σε μία από αυτές τις περιόδους που ολόκληρη η αστική σκέψη παλεύει να χαρακτηρίσει ως κρίση, κυρίαρχα οικονομική, για την οποία διασαφηνίζεται ότι δεν προέρχεται από τη φύση του καπιταλισμού, αλλά ότι είναι ένα σύνολο επιμέρους αιτιών και επιλογών που οδήγησαν σε κάτι τέτοιο, όπως η κακή διαχείριση πόρων, οι ταρζανιές διευθυντικών στελεχών μεγάλων διεθνών οικονομικών κολοσσών, ο τυχοδιωκτισμός από ένα μέρος του κεφαλαίου, η ανορθολογική οργάνωση της παραγωγής σε πολλές χώρες του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου. Αιτίες που έρχονται στο προσκήνιο και παρουσιάζονται από την κυρίαρχη προπαγάνδα να αφορούν το σύνολο της κοινωνίας, η οποία ορίζει και διαχειρίζεται τους πόρους της, τη σκέψη της, την οργάνωσή της. Απέναντι στο φόβο της κατάρρευσης του καπιταλιστικού κόσμου, στόχος είναι η κρίση να παρουσιάστει σαν κάτι που αφορά ταυτόχρονα και ισομερώς όλα τα κοινωνικά κομμάτια, λες και ο κόσμος δεν χωρίζεται σε τάξεις. Σε αυτήν την προσπάθεια τα εργαλεία που η κυριαρχία χρησιμοποιεί είναι σαφή και πολλαπλά. Η προπαγάνδα, η διαστρέβλωση κάθε γεγονότος, η επανεμφάνιση του εθνικού συμφέροντος, ο διαχωρισμός των επιμέρους αγώνων που ξεσπούν, η καταστολή κάθε διεκδίκησης, κάθε μορφής αγώνα, η προσπάθεια γενικευμένης επίθεσης απέναντι σε πολιτικούς χώρους και αγωνιστές έχουν χρησιμοποιηθεί και στο παρελθόν σε περιόδους έντονων κοινωνικών αντιθέσεων και λαϊκής δυσαρέσκειας. Συμπληρωματικά σε αυτά, η θεσμοποίηση ενός κομματιού του παρακράτους και η είσοδός του στο κεντρικό πολιτικό πεδίο, η υιοθέτηση από το ίδιο το κράτος του λόγου της ακροδεξιάς απέναντι στους μετανάστες και η παρουσίασή τους όχι σαν κομμάτι των από κάτω αυτού του κόσμου, αλλά σαν κοινωνικό φαινόμενο ξένο από όλες τις απόψεις για το δυτικό άνθρωπο σχηματοποιεί τη μορφή της περίφημης «εν κρίση» ελληνικής δημοκρατίας.

Απέναντι στις επιμέρους αντιστάσεις που αναπτύσσονται σε διάφορα πεδία της καθημερινότητας (απεργίες, λαϊκοί αγώνες, συνελεύσεις γειτονιάς, φοιτητικά, 300 μετανάστες σε απεργία πείνας), το κράτος βλέπουμε ότι σαφέστατα εφαρμόζει το δόγμα μηδενικής ανοχής, όπως έχει άλλωστε διακηρυχτεί με το περίφημο «δημοκρατία και πυγμή». Από το κράτος πρόνοιας έχουμε οδηγηθεί στο κράτος ασφάλειας. Μπάτσοι παντού, καταστολή και ξύλο στο δρόμο, προφυλακίσεις αγωνιστών και διαδηλωτών, μπούκες σε σπίτια, αναβάθμιση του νομικού οπλοστασίου με μορφές αγώνα όπως η κατάληψη και το σαμποτάζ (και από μεριάς εργατών) να μπορούν να υπαχθούν στον τρομονόμο, άρση του ασύλου στην περίπτωση της Νομικής και της απεργίας των μεταναστών. Ένα σύνολο νέων μεθόδων και τεχνικών που έχουν σαν στόχο τον ολοκληρωτικό έλεγχο και την τρομοκράτηση οποιουδήποτε θέλει να αγωνιστεί. Στο πρόσωπο των αγωνιστών, των μαθητών, των εργατών, των απεργών, των μεταναστών διαμέσου της καταστολής, το κράτος στέλνει το μήνυμα. Για να είσαι Πολίτης αυτού του κόσμου, για να απολαμβάνεις τα προνόμια του, για να μη σε κυνηγούν σε πόλεις, χωριά και σύνορα και να έχεις ένα κωλόχαρτο που λέει ότι είσαι υπαρκτός, για να μπορείς να απολαύσεις την κοινωνία της αφθονίας, για να έχεις την ψευδαίσθηση ελευθερίας, επιλογής, συμμετοχής, πρέπει να κάθεσαι σπίτι, να παράγεις και να καταναλώνεις, για να συνεχίσουμε όλοι απρόσκοπτα σαν ένα κοινό υποκείμενο (εμείς και τα αφεντικά μαζί), να προσπαθούμε να βγούμε από την κρίση. Είναι σαφές ότι η κυριαρχία διεξάγει ένα ανελέητο πόλεμο απέναντι στις ζωές μας, έχοντας κερδίσει δυστυχώς έδαφος στο πεδίο του ελέγχου και της τρομοκράτησης τις προηγούμενες δεκαετίες. Το νέο κοινωνικό συμβόλαιο αφορά το μονοπώλιο των επιλογών των αφεντικών πάνω στις ζωές μας.

Για να συμβεί αυτό, πρέπει με κάποιο τρόπο να πειστούμε όλοι για την ευθύνη μας απέναντι στον κόσμο που και εμείς δημιουργήσαμε, για τα λάθη στα οποία υποπέσαμε, να ξαναανακαλύψουμε την εθνική μας ταυτότητα, να βρούμε ένα τρόπο να ξεσπάσουμε την οργή μας με τρόπο ενσωματώσιμο και όχι ριζοσπαστικό. Έτσι, βασικό σημείο του κυρίαρχου λόγου γίνεται η επίθεση στους μετανάστες. Γύρω από αυτούς, τις συνθήκες που ζουν, εργάζονται και αλληλεπιδρούν με την εδώ πραγματικότητα, συγκροτείται ο δούρειος ίππος της καταγιστικής κρατικής προπαγάνδας, που στοχεύει να αποκόψει τους καταπιεσμένους, τους πληττόμενους από το κεφάλαιο, να θάψει την ταξική ανάγνωση της κοινωνίας, παρουσιάζοντας τους μετανάστες σαν πρόβλημα προς επίλυση.

Ολόκληρη τη διαπάλη και από τη μεριά του κράτους αλλά και από τη μεριά των μεταναστών τη βλέπουμε να ξεδιπλώνεται στην περίπτωση του αγώνα των 300 μεταναστών που έχουν από τις 25/1 αρχίσει απεργία πείνας σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, ζητώντας τη νομιμοποίηση όλων των μεταναστών. Είναι η πιο μαζική ενέργεια τέτοιου τύπου από μετανάστες πανευρωπαϊκά. Οι άνθρωποι αυτοί, θέτουν ξανά το βασικό ζήτημα που θα πρέπει να αφορά όλους του καταπιεσμένους. Το ζήτημα της αυτοοργάνωσης, της ταξικής αλληλεγγύης, του κοινού αγώνα.

Οι μετανάστες προέρχονται από την λεγόμενη καπιταλιστική περιφέρεια, από μέρη που στην πλειοψηφία τους ο δυτικός καπιταλισμός εδώ και δεκαετίες, διεξάγει πολέμους, απομονώνει πλουτοπαραγωγικούς πόρους, στήνει εμφυλίους, παίρνει για ένα κομμάτι ψωμί ολόκληρες εκτάσεις, ανεβάζει και κατεβάζει κυβερνήσεις, δικτάτορες και βασιλιάδες στην πλάτη ολόκληρων λαών. Τελικά είτε στις χώρες τους, είτε στη δύση σαν μετανάστες, βιώνουν τους χειρότερους όρους επιβίωσης που υπάρχουν σε αυτόν τον κόσμο. Η δύση τους έχει καταπατήσει με οποιονδήποτε τρόπο υπάρχει, βασίζοντας την ευημερία της, την ανάγκη της για αφθονία και κατανάλωση πάνω στην εργασία εκατομμυρίων προλεταρίων στην Αφρική, την Ασία, τη Λατινική Αμερική. Η αποικιοκρατία άλλωστε, ας μην ξεχνάμε ότι απέχει μονάχα μερικές δεκαετίες και ακόμη και σήμερα υπάρχει σε πολλά μέρη του κόσμου. Με άλλα λόγια, οι μετανάστες, είτε στις χώρες τους, είτε εδώ είναι κομμάτι αυτού που ονομάζουμε σήμερα προλεταριάτο, ενός κόσμου που οι όροι επιβίωσής του δεν απέχουν από την δουλεία.

Και όταν βλέπουμε ότι οι ίδιοι αυτοί εργάτες είναι που θέτουν, μέσω του αγώνα τους, ξανά το ζήτημα της ανασυγκρότησης και της δράσης των εργατών, είναι η ώρα να κάνουμε μια τέτοια ανάγνωση και εμείς, παίρνοντας αποστάσεις από τις εθνικές και εθνικιστικές μαλακίες, βρίσκοντας στο πρόσωπο τους τον ταξικό μας σύμμαχο. Θέτοντας το ζήτημα της αλληλεγγύης, σπάζοντας και ερχόμενοι αντιμέτωποι με την αντίπερα όχθη που βλέπουμε να συγκροτείται και να περιλαμβάνει από τον ίδιο τον κρατικό λόγο και τα ΜΜΕ, μέχρι την ακροδεξιά, τους πρυτάνεις, τον εμπορικό σύλλογο, ένα κάρο τσαρλατάνους που υστερικά θέτουν τη βάση για την ωμή κρατική καταστολή, για την άρση του ασύλου, για το διαχωρισμό εν τέλει των καταπιεσμένων σε ντόπιους και ξένους, προωθώντας αντιλήψεις περί καθαρότητας των δημόσιων χώρων, ορίζοντας με ποια χαρακτηριστικά έχεις δικαιώματα, ζητώντας την απομάκρυνση πληθυσμών.

Παίρνοντας ακόμη αποστάσεις από τα «δημοκρατικά» παιχνίδια διαμεσολάβησης που εκφράζονται από ένα μεγάλο κομμάτι της αριστεράς. Δεν υπάρχουν δρόμοι για δημόσιους διαλόγους και διαβουλεύσεις μπροστά στα σύγχρονα αστυνομικά τάγματα κατοχής. Πολλές φορές οι αγώνες μοιάζουν να είναι αγκιστρωμένοι γύρω από μονομερείς διεκδικήσεις, είτε γύρω από έναν αιτηματικό λόγο, είτε γύρω από μια

αντίληψη ειρηνικού, «δίκαιου» αγώνα. Από τη μεριά των κυρίαρχων, που δε μοιάζουν να χρειάζεται να λογοδοτήσουν απέναντι στην κοινωνία για το «δημοκρατικό» ή μη των επιλογών τους, φαίνεται ζωτικής σημασίας να πρέπει να παταχθεί συνολικά η έννοια του αγώνα και η συνείδηση που πλάθεται κοινωνικά μέσω αυτής. Γ' αυτό, τους αγώνες μας οφείλουμε να τους νοηματοδοτούμε οι ίδιοι, κερδίζοντας πάντα έδαφος και όχι περιμένοντας να ορίσει το κράτος τα όρια της πάλης μας. Βλέπουμε, με περισσή άνεση και πυγμή, να εμφανίζονται και να «χρειάζονται» φράχτες, πλωτά κέντρα φιλοξενίας, σκούπες στα κέντρα των πόλεων, καταστολή, κέντρα κράτησης, απελάσεις, προστασία του ντόπιου «ευημερούς» εμπορίου.

Όλες αυτές οι «διαχωριστικές γραμμές» (με όπλα τη φυσική καταστολή και την προπαγάνδα) έχουν στόχο να προφυλαχτεί η κυριαρχία από τον μεγαλύτερό της φόβο: την πιθανότητα ντόπιοι και ξένοι να ενωθούν διεκδικώντας από κοινού την ίδια τους τη ζωή. Στις σύγχρονες μητροπόλεις το μίγμα είναι εκρηκτικό. Έτσι, αυτοί οι πληθυσμοί πρέπει να ελεγχθούν, να απομακρυνθούν, να αποσπαστούν, κρατώντας μόνο όσους χρειάζονται σαν το πιο άγρια εκμεταλλευόμενο κομμάτι του προλεταριάτου στις Μανωλάδες, στην Σκάλα Λακωνίας, στη Μηχανιώνα, στην παρανομία, στις βιομηχανίες.

Είτε εδώ, όμως, είτε στις χώρες τους, οι μετανάστες, βλέποντας τον εαυτό τους ως κομμάτι του κοινωνικού-ταξικού πολέμου, διεξάγουν αγώνες που οι ντόπιοι καταπιεσμένοι επιλέγουν να αγνοούν. Τις τελευταίες εβδομάδες, βλέπουμε στις τηλεοράσεις μας την εξέγερση ενός μεγάλου κομματιού του λεγόμενου «αραβικού κόσμου». Οι εξεγέρσεις αυτές, όσο και αν γίνεται προσπάθεια να εμφανιστούν σαν εθνοκεντρικές, εμπεριέχουν ένα πλήθος άλλων αιτιών. Πολλές φορές, όπως στην Αλγερία, ξεσπούν για την αύξηση των τιμών των βασικών προϊόντων, απαιτούν την αύξηση των μεροκάματων, εναντιώνονται στις κρατικές πολιτικές. Η σφοδρότητα των συγκρούσεων και η αποφασιστικότητα των εξεγερμένων φέρουν στην επιφάνεια αυτό που ακόμη και οι αστοί διανοητές παραδέχτηκαν: οι λαοί αυτοί εξεγείρονται για βασικούς κοινωνικούς και πολιτικούς λόγους και όχι για θρησκευτικούς. Η δύση έχει εγκαθιδρύσει στην πλειοψηφία των κρατών αυτών δικτατορίες ή μοναρχίες, σε αγαστή συνεργασία με το παγκόσμιο κεφάλαιο, που συνήθως ελέγχει το σύνολο των παραγωγικών πηγών των χωρών αυτών, την ώρα που ο κόσμος βρίσκεται σε οριακά επίπεδα επιβίωσης.

Είναι, λοιπόν, αυτές οι εξεγέρσεις, εξεγέρσεις ενός κομματιού του παγκόσμιου προλεταριάτου, που θέτει όρους πολιτικής αλλαγής, όρους πρόσβασης σε όσα θα του δώσουν μια πιο ανθρώπινη επιβίωση, με συγκρουσιακά και ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά. Δυστυχώς πολλές φορές καταλήγουν στο να οδηγούνται οι ίδιοι οι αγώνες όχι σε μια γενικευμένη αντίσταση με επαναστατικά χαρακτηριστικά, αλλά σε μια καινούρια πολιτική διαχείριση, σε ένα νέο, πιο δημοκρατικό πολλές φορές πολιτικό σύστημα, που όμως για αυτούς τους λαούς συνεχίζει να αναπαράγει τους όρους εκμετάλλευσής τους. Άλλωστε, πάντα τα νέα καθεστώτα και οι νέοι ηγέτες εγκαθιδρύονται με τις ευλογίες των ισχυρών κρατών και των αφεντικών. Παρά τις αντιφάσεις, όμως, οι εξεγέρσεις των λαών αυτών επαναφέρουν ένα κλίμα που εδώ και δεκαετίες έχει χαθεί, μια σπίθα που μοιάζει να πηγαίνει από χώρα σε χώρα και από λαό σε λαό, τοποθετώντας, εν μέσω κρίσης, το ζήτημα της εξέγερσης, της παγκοσμιοποιημένης αντίστασης, του διεθνισμού.

Κομμάτι, λοιπόν, των όσων πρέπει να σκεφτούμε, κομμάτι των όσων μας αφορούν σαν εκμετάλλευση-νους είναι να επιτεθούμε στην εθνική συνείδηση, στη λαίλαπα των πληροφοριών, των αποσπασματικών απόψεων που παρουσιάζουν το σύνολο των πολιτικών και κοινωνικών αλλαγών σαν αναγκαίες για να συνεχίσουμε να υπάρχουμε. Το πλαίσιο πλέον της ζωής μας έχει γίνει ασφυκτικό. Όλα τα βασικά εργασιακά και κοινωνικά μας δικαιώματα μοιάζουν να καταρρέουν. Ανεργία, ελαστικές μορφές εργασίας, κόψιμο μισθών, μαύρη και ανασφάλιστη δουλειά, ατομικές και εταιρικές συμβάσεις, απελευθέρωση των απολύτευσεων, πρόστιμα, φόροι, αυξήσεις σε όλα τα προϊόντα, συνθέτουν ένα νέο τοπίο εκμετάλλευσης της ζωής μας και υποβάθμισης της εργασίας μας. Οι αλλαγές έρχονται κατά κύματα, δημιουργώντας μια κατάσταση σοκ που μοιάζουμε να παρατηρούμε αποσβολωμένοι, μην ξέροντας πως και απέναντι σε τι πρέπει να αντιδράσουμε. Ολόκληρο το πλαίσιο λειτουργίας του καπιταλισμού και της αναπαραγωγής του, επαναρρυθμίζεται οδηγώντας μας σε μια νέα εποχή εκμετάλλευσης και βαρβαρότητας, στην οποία ή θα αντισταθούμε ή θα οδηγηθούμε σε μια μελλοντική κοινωνική κατάσταση γενικευμένου κανιβαλισμού.

Από το κοινωνικό κράτος, από τα οράματα ευημερίας, από τη συμμετοχή και τα φαντασιακά για δημοκρατικότητα, από την κοινωνία της αφθονίας, έχουμε οδηγηθεί σε ένα νέο τοπίο που μοιάζει να εγκαινιάζει ένα νέο κόσμο που έλεγχος, αλλοτρίωση και εκμετάλλευση πηγαίνουν χέρι-χέρι. Και αυτό αφορά όλα τα πεδία της ζωής μας, αφορά όλους όσους σε παγκόσμιο επίπεδο βιώνουν αυτή τη γενικευμένη επίθεση πάνω στις ζωές τους. Άρα, λοιπόν οι επιλογές των καταπιεσμένων αυτού του κόσμου δεν μοιάζουν να είναι πολλές. Ή θα επαναφέρουμε τα ζητήματα της ταξικής αλληλεγγύης, των ακηδεμόνευτων αγώνων, της οργάνωσης με δομές που θα προωθούν τη δράση, τη συλλογικότητα, την αυτοοργάνωση, την ισότητα τόσο στους αγώνες όσο και στην καθημερινή μας ζωή, ή θα οδηγηθούμε σε κάτι που θα μοιάζει να βγαίνει από εφιαλτικά οράματα επιστημονικής φαντασίας. Το ίδιο το κίνημα πρέπει να δώσει τη μάχη μακριά από διαλόγους, γραφεία, διαβουλεύσεις και υπογραφές. Μακριά από κάθε ξεπουλημένο συνομιλητή των αφεντάδων μας, να βγούμε στους δρόμους, να οργανωθούμε να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας. Το δίλημμα είναι αμείλικτο, αλλά και σαφές:

ΥΠΟΤΑΓΗ ή ΕΞΈΓΕΡΣΗ

**ΣΥΝΕΧΗΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΣ, ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟΣ
ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ
ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥΣ ΤΟΥΣ**

ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ